

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/199/2021
Identifikačné číslo spisu: 1513235975
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1513235975.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. V., bývajúcej v V., P. XXXX/X, zastúpenej advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 51, proti žalovanému OZ kredit Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, zastúpeného advokátskou kanceláriou Studio Legale, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Galandova 1153/3, o určenie neexistencie záložného práva v prospech žalovaného, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, pod sp. zn. 10C/366/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2021 sp. zn. 7Co/47/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu 11. októbra 2013 a po pripustení zmeny žaloby uznesením č.k. 10C/366/2013-438 zo dňa 14.6.2018 domáhala určenia, že na byte nie je (neexistuje) záložné právo v prospech žalovaného, zriadené na základe Zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti z 29. mája 2013, uzavretej medzi žalobkyňou ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom, na skutkovom základe, že predmetom záložného práva sú nehnuteľnosti, byt č. X nachádzajúci sa 7. nadzemnom podlaží bytového domu na ulici P. Č.. X, X v V., súp. č. XXXX, postaveného na pozemkoch parcely registra C parc. č. XXXX a XXXX, vchod P. Č.. X a na prislúchajúcom spoluvlastníckom podiele na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu o veľkosti 1426/100000, zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom, pre katastrálne územie P., obec V. - m.č. P., okres V. (ďalej aj len ako „byt“).

2. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. októbra 2018 č. k. 10C/366/2013 žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 151a, § 151b ods. 1 prvá veta a ods. 2, §

151c ods. 1, 2, 3, § 151j ods.1, 2, § 151m ods. 6, § 37 ods. 1, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“, § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb.

Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) a vecne tým, že v intenciách prvého rozhodnutia odvolacieho súdu - uznesenia č. k. 7Co/378/2016-366 z 30. augusta 2017, posudzoval charakter Zmluvy o úvere č. XXXXXX z 22. decembra 2011, v znení jej dodatku z 29. mája 2013, uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a E.Z. Č. ako dlžníčkou, riadiac sa právnymi úvahami druhoinštančného súdu, že v danom prípade nebolo možné bez prihliadnutia na právny charakter hlavného záväzku dospieť k záveru o tom, že medzi stranami uzavretú Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti (bytu) z 29. mája 2013 (ďalej len „Záložná zmluva“) je potrebné posúdiť ako zmluvu spotrebiteľskú. Záložná zmluva slúžila na zabezpečenie záväzku, ktorý vyplýval z Dodatku č. 1 Zmluvy o úvere z 29. mája 2013 uzavretej s E. Č., na sumu úveru 40.000,- eur, z ktorej Zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný poskytol ako veriteľ dlžníčke úver s dohodnutým zmluvným úrokom 26,4 % p.a. a dlžníčka sa zaviazala poskytnuté prostriedky veriteľovi vrátiť najneskôr do 22. decembra 2012, v zmysle Dodatku z 29. mája 2013 do 29. mája 2014. Zo záhlavia samotnej úverovej zmluvy ako i jej dodatku bolo nesporné, že úverový vzťah vznikol medzi E. Č. ako dlžníčkou, jedná sa o úverovú zmluvu podnikateľskú, nie o zmluvu spotrebiteľskú, keď zmluva o úvere bola uzatvorená podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, dlžníčka E. Č. je špecifikovaná IČO-m a číslom zápisu do živnostenského registra. Obchodnoprávny charakter zmluvy je podporený v článku 4 - Účel úveru: podnikateľský prevádzkový úver, tento podporuje i rozhodcovská doložka v Dodatku č. 1. Skutočnosť, že uvedenú sumu 40.000,- eur z tohto úverového vzťahu neeviduje dlžníčka vo svojom účtovníctve, nemôže byť na zodpovednosti žalovaného, ktorý jej tento úver poskytol na podnikanie, tvrdenie o ich použití na iný (súkromný) účel je vo vzťahu k obchodnoprávnemu a podnikateľskému charakteru úverového vzťahu irelevantné. Hlavná Zmluva o úvere č. XXXXXX z 22. decembra 2011, v znení jej dodatku z 29. mája 2013 (ktorej platnosť strany nenamietali) bola uzavretá medzi podnikateľmi (žalovaným a dlžníčkou - fyzickou osobou, podnikateľom), avšak zabezpečovací prostriedok bol uzatvorený medzi podnikateľom (žalovaným) a fyzickou osobou nepodnikateľom (žalobkyňou). Súd prehodnotil dôkazy - výsluch svedkov E. Č. a C.. M. dospel k záveru, že napádaná Záložná zmluva bola uzatvorená zo strany žalobkyne po zrejmej úvahe, patričnom vysvetlení a bez omylu a absencie slobodnej vôle takúto zmluvu uzavrieť. Mal za preukázané, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, že dlh na základe Zmluvy o úvere č. 2010/06 z 20. augusta 2010 bol splatený, že žalobkyňa bola opätovne zapísaná ako vlastníčka bytu. Žalobkyňa bola v čase podpisu Záložnej zmluvy evidovaná v katastri nehnuteľností ako vlastníka zálohu, čo bolo preukázané potvrdením Okresného úradu, katastrálny odbor, preto tento dôvod neplatnosti napádanej Záložnej zmluvy bol podľa súdu prvej inštancie nedôvodný. Pokiaľ išlo o dôvod neplatnosti Záložnej zmluvy pre nevedomosť, že žalobkyňa zabezpečuje nový záväzok, súd prvej inštancie bol toho názoru, že na prvej strane každej zabezpečovacej zmluvy je presne a zrozumiteľne uvedený záväzok dlžníčky, ktorý sa zabezpečuje, vrátane úverových podmienok, a to výškou záväzku, úrokovou sadzbou a konečnou splatnosťou úveru, čo znamená, že žalobkyňa vedela, aký záväzok dlžníčky zabezpečuje. Žalovaný nemal v zmysle ust. § 151md ods. 3 Občianskeho zákonníka povinnosť žalobkyňi doručovať listiny o zániku zabezpečovacieho inštitútu, ktorý zánik zabezpečovacieho prevodu z 22. augusta 2010 a z 22. decembra 2011 bol doručovaný osobne aj žalobkyňi následne potvrdený oznámením príslušnej správy katastra. Z napadnutej Záložnej zmluvy jasne vyplývalo, že sa zabezpečuje už existujúci v poradí druhý úver dlžníčky (bod 2.1 , 2.3) ako aj Dodatok č. 1 k Zmluve o úvere č. XXXXXX, ktorým sa posunula konečná splatnosť úveru do 29. mája 2014 a kvôli ktorému sa zmluvné strany dňa 29. mája 2013 stretli. Tvrdenie žalobkyne, že bola pri podpise Záložnej zmluvy uvedená do omylu, nemá oporu v hodnovernom dôkaze. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobkyňa nebola uvedená do omylu, vedela, že dlh ktorý zabezpečovala napádanou Zmluvou o zabezpečovacom práve je novým dlhom zo zmluvy č. XXXXXX z 22. decembra 2011 a Dodatku č. 1 k nej, nevedomosť o tom, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti prešlo späť na ňu nespôsobuje omyl prejavu podpísania a uzavretia napádanej Záložnej zmluvy. Zo skutočnosti, že 29. mája 2013 uzatvoril žalovaný s dlžníčkou dodatok k Zmluve o úvere č. XXXXXX (v ktorom sa dlžníčka zaviazala uhradiť poskytnutý úver z 22. decembra 2011 do 29. mája 2014) a v rovnaký deň aj Záložnú zmluvu, mal za pravdepodobné, že ju žalobkyňa podpísala z dôvodu novej realizácie výkonu zabezpečovacieho prevodu práva, ktorý jej bol oznámený 3. apríla 2013, teda z obavy, že príde o byt. V tento deň žalovaný doručil správe katastra vyhlásenie o vzdaní sa zabezpečovacieho prevodu práva. S poukazom na charakter Záložnej zmluvy ako zabezpečovacieho inštitútu uviedol, že žalobkyňa si už pri uzatváraní zmluvy musela byť vedomá toho, že môže v budúcnosti nastať situácia, že strana, ktorá na seba prevzala záväzok zo zmluvy, ho nebude schopná

dobrovoľne splniť. Žalovaný ako účastník obchodnoprávneho záväzkového vzťahu Zmluvy o úvere, v znení jej Dodatku z 29. mája 2013, ktorý je stranou oprávnenou domáhať sa splnenia konkrétnej povinnosti, si zabezpečuje splnenie hlavného záväzku záväzkom vedľajším, čím popri sebe pôsobia dva záväzky, dva obchodnoprávne záväzkové vzťahy a obvykle právny osud vedľajšieho záväzkového vzťahu nasleduje právny osud hlavného právneho vzťahu a zánik hlavného záväzku má za následok zánik vedľajšieho záväzku. Prehodnotil svoje predchádzajúce posúdenie tak, že Záložnú zmluvu nemožno považovať za spotrebiteľskú, pretože ako akcesorický vzťah k Zmluve o úvere č. XXXXXX z 22. decembra 2011, v znení jej Dodatku z 29.05.2013, ktorá je obchodnoprávnym záväzkom, je riadená rovnakým obchodnoprávnym režimom. Ďalšie dôvody neplatnosti Záložnej zmluvy (jej podpísanie skôr ako vznikol zabezpečovaný záväzok z Dodatku č. 1 Zmluvy o úvere č. XXXXXX, jej podpísanie C.. U. M.D. ako predsedom predstavenstva, ktorý v tom čase nebol oprávnený konať za žalovaného, nepomer hodnoty zálohu k zabezpečovanej pohľadávke) vyhodnotil súd prvej inštancie s odkazom na vykonané dokazovanie ako nedôvodné. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“) a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. marca 2021 sp. zn. 7Co/47/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil; žalovanému priznal voči žalobkyne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že spotrebiteľským vzťahom je aj záložná zmluva, avšak len tá, ktorá súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (hlavnou) a záložná zmluva sama osebe, bez posúdenia hlavného záväzku, nespĺňa definíciu spotrebiteľskej zmluvy. Napádanú Záložnú zmluvu tak nemožno považovať za spotrebiteľskú, pretože ako akcesorický vzťah k Úverovej zmluve č. XXXXXX z 22.12.2011, v znení jej Dodatku z 29.05.2013, je riadená obchodnoprávnym režimom. Z uvedeného záveru o tom, že žalobkyňa nevystupovala pri uzavretí Záložnej zmluvy ako spotrebiteľ vyplývalo, že nie je dôvodná jej argumentácia, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s aplikáciou noriem na ochranu slabšej strany pri posudzovaní platnosti Záložnej zmluvy, vrátane námietok ohľadne neprimeraných podmienok spôsobujúcich neplatnosť Záložnej zmluvy (neprimeranej hodnote zálohu k hodnote zabezpečovaného záväzku, rozporu s dobrými mravmi, spôsobe splácania úveru a výšok splátok). Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj s tým, že žalobkyňa nepreukázala existenciu dôvodov neplatnosti Záložnej zmluvy z dôvodu, že ju uzavrela v omyle a tiesni, teda existenciu nedostatku náležitosti vôle podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rovnako prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že s ohľadom na okolnosti uzatvárania Záložnej zmluvy je táto zmluva platným právnym úkonom, ktorý neodporoval zákonu, ani ho nijakým spôsobom neobchádzal, a to s odkazom na výsluchy svedkov E. Č. a C.. U. M., ako aj na to, že Záložná zmluva bola uzatvorená zo strany žalobkyne po zrelej úvahe, patričnom vysvetlení zmluvných inštrumentov, bez omylu a absencie slobodnej vôle takúto zmluvu uzavrieť. Z vykonaného dokazovania (s prihliadnutím na priateľské vzťahy žalobkyne a dlžníčky E. Č.) vyplynulo aj to že, na žalobkyňu nebol vyvíjaný žiaden nátlak pri uzatváraní Záložnej zmluvy, žalobkyňa mala vedomosť o jednotlivých úveroch dlžníčky, ich príp. nesplácaní alebo ich platení a s tým súvisiacim zánikom zabezpečenia. V prípade uzavretej Záložnej zmluvy žalobkyňa vedela, aký záväzok dlžníčky zabezpečuje, že ide o dlh v zmysle Zmluvy o úvere č. XXXXXX v znení Dodatku z 29. mája 2013. Rovnako nie je možné prisvedčiť argumentácii žalobkyne ohľadne absolútnej neplatnosti Záložnej zmluvy z dôvodu neexistencie záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXX v znení Dodatku z 29. mája 2013 v čase uzatvárania Záložnej zmluvy dôvodiac poradím osvedčených podpisov (číslo overovacej doložky) podľa notárskeho centrálného registra (teda podpísaním Záložnej zmluvy skôr ako vznikol záväzok z Dodatku č. 1 Zmluvy o úvere), a to mimo iné s ohľadom na to, že čo sa týka formy právneho úkonu, pre platnosť úverovej zmluvy Obchodný zákonník (ust. § 497 Obchodného zákonníka) nevyžaduje ani len písomnú formu tohto úkonu, a už vôbec nie osvedčený podpis ktorejkoľvek zo strán úverovej zmluvy (veriteľa alebo dlžníka). Dôvod neplatnosti Záložnej zmluvy spočívajúci v jej podpísaní C.. U. M. ako predsedom predstavenstva, ktorý podľa žalobkyne v tom čase nebol oprávnený konať za žalovaného, vyhodnotil súd prvej inštancie s odkazom na vykonané dokazovanie ako nedôvodný. S týmto konštatovaním sa odvolací súd plne stotožnil a doplnil, že ide o účelové tvrdenie žalobkyne, keď C.. M. preukázateľne bol nepretržite (i napriek opakovanému zvolienu do funkcie) predsedom predstavenstva od 30. júla 2007 (a je ním aj dnes). Zapisovaným údajom do

obchodného registra je deň vzniku funkcie a po jej skončení deň skončenia funkcie, jeho opakované zvolenie dozornou radou na nasledujúce 5-ročné funkčné obdobie bez prerušenia (kontinuálne) takýmto údajom nie je, keďže napokon fakticky o žiadnu zmenu o zapísaných údajoch ani nejde. Odvolací súd poukázal aj na to, že zápis dňa vzniku funkcie do obchodného registra nemá konštitutívne účinky. Oprávnenie C.. M. ako predsedu predstavenstva konať v mene žalovaného vyplývalo zo zápisu v obchodnom registri, bolo v súlade so skutočným stavom a nebolo žalobkyňou nijak spochybňované. V podanom odvolaní odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz, a to sprístupnenie zoznamu prihlásených pohľadávok a výsluch správkyne konkurznej podstaty dlžníčky E. Č.. Odvolací súd poukázal na to, že v danej veci správkyňa konkurznej podstaty odpovedala na otázky strán sporu písomne dňa 11. decembra 2015, za ktorým účelom žalobkyňa predložila v podaní zo dňa 09.10.2015 svoje otázky pre správkyňu L.. V. B.. Nevykonanie dôkazu - končeného zoznamu prihlásených pohľadávok - súd v priebehu konania riadne zdôvodnil s poukazom na hospodárnosť konania, keď vykonanie tohto dôkazu bezprostredne nesúviselo s predmetom konania a posúdením dôvodnosti nároku žalobkyne. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia súhlasí, majú za to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom. Odvolací súd poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia nemal odvolací súd za preukázané naplnenie uvedených odvolacích dôvodov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a ktorá bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

5. Dovolateľka poukázala na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bode 21. a uviedla, že s uvedenou úvahou odvolacieho súdu nesúhlasí a je názoru, že spotrebiteľský charakter vedľajšieho záväzku nie je možné odvodzovať len od hlavného spotrebiteľského záväzku. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď vylúčil aplikáciu ustanovení na ochranu spotrebiteľa pri záložnej zmluve, ktorú uzatvorila žalobkyňa so žalovaným. Je názoru, že aj na predmetnú záložnú zmluvu je potrebné aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľov tak, ako je to ustanovené v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď s účinnosťou od 1. apríla 2015 bola do tohto ustanovenia pridaná tretia veta, podľa ktorej „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014. Svoju argumentáciu tiež podporila poukázaním na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-110/14 a Costea a EÚ C-74/15 Tarcau. Z uvedených rozhodnutí žalobkyne vyplývalo, že ak sa niektorý zmluvný vzťah spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, fyzická osoba, ktorá koná s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodom, podnikaním alebo povolaním, nestráca v tomto vzťahu postavenie spotrebiteľa a teda je potrebné aplikovať ustanovenia slúžiace na ochranu osôb v postavení spotrebiteľov. Je názoru že tieto jej námietky sú spôsobilé na prípustnosť dovolania podľa ust. § 452 ods. 1 písm. a/ CSP.

6. Dovolateľka prípustnosť dovolania zároveň vyvodzovala s poukazom na nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom v bode 24 odôvodnenia rozhodnutia, je názoru, že v danej veci ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o úvere, ktorú zabezpečovala záložná zmluva a v konaní nebolo preukázané, že by v čase keď žalobkyňa uzatvárala záložnú zmluvu mala vedomosť o vzdaní sa zabezpečovacieho práva žalovaným, pričom žalovaný v konaní nepreukázal doručenie vzdanie sa

zabezpečovacieho práva žalobkyni v dôsledku ktorého by mala vedomosť, že je opätovne vlastníčkou nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu nemohla byť záložná zmluva platným právnym úkonom. S argumentáciou žalobkyne o tom, že žalovaný mohol a mal mať vedomosť o tom, že dlžníčka E.Z. Č. v skutočnosti uzatvára úverovú zmluvu na súkromné účely sa sudy nevysporiadali. Žalovaný ako podnikateľský subjekt zaoberajúci sa poskytovaním úverov mal konať s odbornou starostlivosťou a preveriť si finančnú situáciu dlžníka. Dobromyseľnosť žalovaného v tom, že dlžníčka uzatvorila zmluvu na podnikateľské účely navyše spochybňuje to, že do konkurzu vedeného na majetok dlžníčky si žalovaný prihlásil pohľadávku z tejto zmluvy ako voči fyzickej osobe nepodnikateľovi. Dovolateľka žiadala nahliadnúť resp. sprístupniť zoznam pohľadávok, ktorá by túto skutočnosť potvrdila, ale súd prvého stupňa tento návrh dôkazu nepripustil a nevykonal navrhovaný dôkaz a to - výsluch správkyne konkurznej podstaty dlžníčky E. Č.. V dôsledku toho došlo k prípustnosti dovolania spočívajúceho v nesprávnom procesnom postupe súdu podľa § 420 písm. f/ CSP. Poukázaním na rozsudok dovolacieho súdu 2Obo/17-18/2015 namieta absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy. Dovolateľka tiež namieta nulitosť záložnej zmluvy z dôvodu nedostatku právomoci C.. U. M., predsedu predstavenstva konať v mene žalovanej, v dôsledku čoho došlo k neprávnomu právnemu posúdeniu veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť ako neprípustné v zmysle § 447 CSP alebo zamietnuť ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že v súdnom konaní Úverová zmluva spadá pod režim obchodného práva, pretože dlžníčka E. Č. je podnikateľka. Vylučuje sa aplikácia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednak na dlžníčku, ale zároveň aj na žalobkyňu ako záložcu. Charakter vedľajšieho vzťahu sa odvíja od charakteru hlavného vzťahu. Ak hlavný vzťah spadá pod obchodnoprávny režim, tak aj zabezpečovací inštitút je obchodnoprávny vzťah zo zákona, a to bez ohľadu na to, či je záložca fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojho podnikania alebo ide o podnikateľa.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1, 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej

v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, namieta nesprávne právne posúdenie veci, je názoru, že 1/ ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o úvere, ktorú zabezpečovala záložná zmluva a absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy, 2/ neboli vykonané navrhované dôkazy (sprístupnenie zoznamu pohľadávok), 3/ v čase podpisu zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti nemal žalovaný štatutárny orgán, ktorý by bol oprávnený konať v jeho mene.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, 111. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

19. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo

prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemaže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

21. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia dôsledne zaoberal odvolacou námietkou žalobkyne ohľadom absolútne neplatného právneho úkonu - Zmluvy o úvere, ktorú zabezpečovala Záložná zmluva a absolútnu neplatnosť Záložnej zmluvy, pričom okrem iného konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala existenciu dôvodov neplatnosti Záložnej zmluvy z dôvodu, že ju uzavrela v omyle a tiesni, teda existenciu nedostatku náležitosti vôle podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V prípade uzavretej Záložnej zmluvy žalobkyňa vedela aký záväzok dlžníčky zabezpečuje, že ide o dlh v zmysle Zmluvy o úvere č. XXXXXX v znení Dodatku zo dňa 29.05.2013. Odvolací súd tiež správne ustálil, že rovnako nie je možné prisvedčiť argumentácii žalobkyne ohľadne absolútnej neplatnosti Záložnej zmluvy z dôvodu neexistencie záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXX v znení Dodatku zo dňa 29.05.2013 v čase uzatvárania Záložnej zmluvy dôvodiac poradím osvedčených podpisov a v jej podpísaní C.. U. M.Á. ako predsedom predstavenstva, ktorý podľa žalobkyne v tom čase nebol oprávnený konať za žalovaného. Čo sa týka nevykonania dôkazu a to sprístupnenie zoznamu prihlásených pohľadávok a výsluch správkyne konkurznej podstaty dlžníčky E. Č. odvolací súd poukázal na skutočnosť, že v danej veci správkyňa konkurznej podstaty odpovedala na otázky strán sporu písomne dňa 11.12.2015. Nevykonanie dôkazu - konečného zoznamu prihlásených pohľadávok súd riadne zdôvodnil s poukazom na hospodárnosť konania, keď vykonanie tohto dôkazu bezprostredne nesúviselo s predmetom konania a posúdením dôvodnosti nároku žalobkyne.

22. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú

(podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade znátočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v posudzovanom spore však dovolací súd takúto vadu nezistil.

25. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania ďalej vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

26. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

27. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

28. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, alebo neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

29. Zároveň je potrebné uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemaže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom

tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

30. Z obsahu dovolania žalobkyne odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je zrejmé, že žalobkyňa zastúpená kvalifikovaným právny zástupcom (advokátom) uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorého sa odvolací súd odklonil, ani neoznačila spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 421 ods. 1 CSP rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Žalobkyňa je názoru, že ak sa niektorý zmluvný vzťah spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, fyzická osoba, ktorá koná s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodom, podnikaním alebo povolaním, nestráca v tomto vzťahu postavenie spotrebiteľa a teda je potrebné v rozsahu, ktorý sa dotýka jej oprávnení spotrebiteľa aplikovať ustanovenia slúžiace na ochranu osôb v postavení spotrebiteľov. Uviedla, že nie je správne posudzovať vedľajší vzťah len na základe kritéria osoby, ktorá zmluvu podpisuje bez ohľadu na charakter hlavnej zmluvy. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. akú právnu otázku rieši dovolací súd rozdielne, dovolateľka neuviedla. Dovolateľka týmito argumentmi vyjadrila len svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Vyššie uvedená jej dovolacia argumentácia o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu či nedostatkoch odôvodnenia jeho rozhodnutia, alebo prípadné dožadovanie sa výkladu zákonného ustanovenia (v danom prípade ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) je nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

31. Dovolací súd len pre úplnosť uvádza, že dovolateľkou síce boli v dovolaní označené rozhodnutia najvyššieho súdu (3MCdo/14/2014 a rozsudky Súdneho dvora Európskej Únie vo veci C-110/14-Costea, vo veci C-74/15-Tarcau), avšak bez definovania väzby na ňou vymedzenú právnu otázku či bližšie konkretizovanú nesprávnosť, ktorú videla v rozhodnutí odvolacieho súdu. Argumentácia dovolateľky týmito rozhodnutiami nie je možné na daný prípad aplikovať, na čo správne poukázal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí (bod 25. a 26.).

32. Dovolateľka tiež vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, čo sa však navzájom vylučuje. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti všetkých troch dovolacích dôvodov dovolania najvyšší súd uvádza, že uplatnenie troch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, že právna otázka ešte nebola vyriešená, a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je rozhodovaná rozdielne.

33. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.